

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt torsdag den 8. august 2019

Sag 224/2018

X Finance Bulgaria EOOD (advokat Michael Gregersen)

kærer kendelse om tilbageholdelse af lastbil i sagen:

Anklagemyndigheden

mod

T Ltd

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Retten i Kolding den 26. marts 2018 og af Vestre Landsrets 7. afdeling den 24. april 2018.

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Thomas Rørdam, Marianne Højgaard Pedersen og Vibeke Rønne.

Påstande

Kærende, X Finance Bulgaria EOOD, har nedlagt påstand om, at lastbilen af mærket Scania R 410, stel nr. ..., udleveres til selskabet, subsidiært at anklagemyndigheden skal anerkende, at lastbilen ikke kan tilbageholdes, og mere subsidiært, at sagen hjemvises til fornyet behandling ved byretten.

Anklagemyndigheden har påstået stadfæstelse.

Sagsfremstilling

Den 9. februar 2018 standsede Sydøstjyllands Politi en lastbil af mærket Scania R 410, stel nr. ..., reg.nr. ..., med tilkoblet sættevogn, reg.nr. ..., for en rutinemæssig kontrol. Føreren af lastbilen fremviste bulgarsk kørekort, og ved gennemsyn af registreringsattester konstaterede politiet, at både lastbil og sættevogn var registreret til T Ltd i Bulgarien.

I forbindelse med kontrollen af lastbilen fik politiet mistanke om, at der var foretaget manipulation af lastbilens takograf og hastighedsbegrænser. Mistanken blev bekræftet ved en nærmere undersøgelse af lastbilen. På denne baggrund blev der den 11. februar 2018 rejst sigtelse mod T og mod føreren af lastbilen for 42 forhold om overtrædelse af færdselsloven, bestemmelserne om køre- og hviletid og takografforordningen. Bøderne blev af politiet beregnet til 315.000 kr. for T og 178.500 kr. for føreren, hvortil kom en regning for den tekniske undersøgelse på 15.000 kr. Da T ikke ønskede at stille sikkerhed for det samlede krav på 508.500 kr., foretog politiet tilbageholdelse af lastbilen i medfør af færdselslovens § 120.

Den 19. februar 2018 anmodede T om, at sagen blev indbragt for retten. Politiet indbragte herefter sagen for Retten i Kolding den 20. februar 2018 med anmodning om, at tilbageholdelsen blev opretholdt.

Den 2. marts 2018 fremsatte X Finance Bulgaria EOOD krav over for politiet om udlevering af lastbilen under henvisning til en leasingaftale indgået med T som leasingtager. Den 6. marts 2018 gjorde anklagemyndigheden byretten opmærksom på, at lastbilen tilhørte X Finance, og at leasingselskabet havde fremsat krav om udlevering af lastbilen. Anklagemyndigheden anmodede om berømmelse af retsmøde i sagen hurtigst muligt med tilvarsling af selskabet.

Den 22. marts 2018 indleverede X Finance processkrift til byretten med påstand om udlevering af lastbilen. Processkriftet var vedlagt kopi af leasingaftalen mellem X Finance og T, der blev indgået den 15. juni 2017.

Ved kendelse af 26. marts 2018 godkendte byretten politiets tilbageholdelse af lastbilen og bestemte, at politiet måtte opretholde tilbageholdelsen. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”Retten lægger til grund, at den nævnte lastbil er anvendt i forbindelse med overtrædelse af færdselsloven, overtrædelse af køre-hviletidsbestemmelserne og takografforordningen. Lastbilen og føreren er hjemmehørende i Bulgarien, og bøder og sagsomkostninger beløber sig til 508.500 kr.

Herefter, og da der ikke er stillet sikkerhed for betaling af bøde og sagsomkostninger, er tilbageholdelsen påkrævet for at sikre betaling af det nævnte beløb.

Den omstændighed, at ejeren af lastbilen, ikke er mistænkt i sagen, kan ikke føre til, at der ikke kan ske tilbageholdelse.

Retten har herved lagt vægt på, at henvisningen til retsplejelovens bestemmelser efter ordlyden af færdselslovens § 120, stk. 2, må forstås som en henvisning til reglerne om kompetence og fremgangsmåde ved beslaglæggelse med henblik på konfiskation.

Retten har endvidere lagt vægt på, at det fremgår af færdselslovens § 120, stk. 2, sidste pkt., at tilbageholdelse er udelukket, hvis føreren uberettiget var i besiddelse af køretøjet. Det fremgår ligeledes af kommentaren til færdselslovens § 120, stk. 2, at tilbageholdelse kan ske, selvom køretøjet ikke tilhører den person, der er ansvarlig for overtrædelsen.

Betingelserne for tilbageholdelse af lastbilen er derfor opfyldt, jf. færdselslovens § 120, stk. 1 og 2.

Retten har ikke herved taget stilling til, om betingelserne for at søge fyldestgørelse i køretøjet efter sagens endelige afgørelse er opfyldt.

Da både føreren og lastbilen er hjemmehørende i Bulgarien, ville formålet med indgrebet være forspildt, hvis politiet havde afventet rettens kendelse, jf. retsplejelovens § 806, stk. 4.”

Byrettens kendelse blev den 28. marts 2018 kæret af X Finance til Vestre Landsret, der ved kendelse af 24. april 2018 stadfæstede byrettens kendelse med følgende begrundelse:

”Det følger forudsætningsvist af færdselslovens § 120, stk. 2, sidste punktum, at tilbageholdelse efter stk. 1 kan ske, selvom køretøjet ejes af andre end føreren. Med denne bemærkning og af de grunde, der i øvrigt er anført af byretten, stadfæstes byrettens kendelse.”

Den 12. december 2018 gav Procesbevillingsnævnet tilladelse til kære af landsrettens kendelse, og sagen blev herefter indbragt for Højesteret den 19. december 2018.

I straffesagerne mod T og føreren af lastbilen er der den 25. juni 2018 indgivet anklageskrifter. Sagerne havde indtil da været udsat som følge af vedtagelsen af nye regler på området vedrørende overtrædelse af køre- og hviletidsbestemmelserne mv. Der er rejst tiltale mod T og føreren for 40 forhold om overtrædelse af færdselsloven, overtrædelse af bestemmelserne om køre- og hviletid og takografforordningen, idet påtale er blevet opgivet i to forhold. Bøderne er af anklagemyndigheden opgjort til 300.000 kr. for T og 170.000 kr. for føreren.

Anbringender

X Finance har anført navnlig, at politiet ikke er berettiget til at opretholde tilbageholdelsen af lastbilen, idet politiet ikke har hjemmel til at søge sig fyldestgjort i lastbilen i strid med selskabets ejendomsret. Tilbageholdelse kan efter færdselslovens § 120, stk. 2, 2. pkt., kun ske med henblik på at sikre betaling af de i stk. 1 nævnte beløb, og i denne sag opretholdes tilbageholdelsen alene med det formål at sikre betaling for de bøder, der er udstedt til leasingtageren og føreren af lastbilen. Da politiet ikke har adgang til at søge fyldestgørelse herfor i lastbilen, eksisterer der ingen retlig interesse i at opretholde tilbageholdelsen, og tilbageholdelsen må af samme grund anses for at være i strid med proportionalitetsgrundsætningen.

Færdselslovens § 120 indeholder ikke hjemmel for politiet til at søge sig fyldestgjort i tredjemandes aktiver. Det fremgår tværtimod af forarbejderne til bestemmelsen, at fyldestgørelse må ske ved almindelig tvangsfuldbyrdelse, således at spørgsmålet om retstillingen for indehavere af panteret, ejendomsforbehold mv. i befordringsmidlet afgøres efter lovgivningens almindelige regler om sådanne rettigheders gyldighed ved retsforfølgning. Dette må så meget desto mere gøre sig gældende i den foreliggende situation, hvor der ikke blot er tale om en panteret eller et ejendomsforbehold, men derimod ejendomsretten til det køretøj, der er genstand for tilbageholdelse.

Toldlovens § 84 (tidligere § 190 a) indeholder en lignende bestemmelse om toldvæsenets og politiets adgang til tilbageholdelse af befordringsmidler, der har været anvendt til smugleri. I U 1969.353 H fastslog Højesteret, at der ikke efter den dagældende bestemmelse i § 190 a var adgang til at søge fyldestgørelse i en fiskekutter anvendt til smugleri, da kutteren tilhørte en tredjemand, som ikke havde forbindelse til smugleriet. Afgørelsen forekommer at være det tætteste præjudikat for, at selskabets ejendomsret skal respekteres i denne sag.

I mangel af udtrykkelig lovhjemmel til at søge sig fyldestgjort i tredjemandes aktiver må udgangspunktet være, at tredjemandes ret er sikret mod beslaglæggelse og tilbageholdelse, jf. princippet i straffelovens § 76, stk. 3. Dette er også kommet til udtryk i retspraksis, jf. U 2014.237 Ø, hvor landsretten fandt, at et ejendomsforbehold i et køretøj skulle respekteres, selv om køretøjet var blevet konfiskeret hos føreren i medfør af færdselslovens § 133 a, da der ikke var oplyst særlige forhold, som efter straffelovens § 76, stk. 3, kunne begrunde bortfald

af ejendomsforbeholdet. Såfremt politiet er forhindret i at fortrænge et ejendomsforbehold i en konfiskationssag, må politiet også være forhindret i at fortrænge tredjemands ejendomsret i en tilbageholdelsessag.

Leasingselskaberne bør ikke pålægges risikoen for situationer som den foreliggende. Leasing-selskaberne har ikke nogen mulighed for at sikre sig, idet de ikke har indflydelse på, om leasingtager overholder lovgivningen, herunder reglerne om køre- og hviletid.

Førerens manipulation af takografen udgør en hævebegrundende misligholdelse, således at selskabet er berettiget til at kræve lastbilen udleveret fra leasingtageren. Leasingtageren vil ikke på ny kunne få rådighed over lastbilen, og tilbageholdelsen udgør således ikke et relevant tvangs- og pressionsmiddel for at sikre betaling af bøderne.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der er klart grundlag for i medfør af færdselslovens § 120 at tilbageholde lastbilen, selv om X Finance ikke er ansvarlig for lovovertrædelserne. Spørgsmålet om X Finance's rettigheder over lastbilen er ikke afgørende i forhold til bedømmelsen af, om der er grundlag for at opretholde tilbageholdelsen.

Færdselslovens § 120 udgør et tvangsmiddel for politiet i de tilfælde, hvor en færdselslovs-overtrædelse er begået af en udenlandsk fører i et udenlandsk køretøj, og hensynet bag bestemmelsen er, at det uden denne hjemmel må antages at blive en særdeles vanskelig opgave at inddrive bøder mv., når føreren og køretøjet igen har forladt landet. Bestemmelsen lægger et pres på de ansvarlige selskaber og førere, idet de må affinde sig med ikke at have rådighed over og kunne benytte køretøjer, der er anvendt i forbindelse med lovovertrædelser i Danmark.

Det anføres direkte i forarbejderne til bestemmelsen, at tilbageholdelse kan ske, selv om køretøjet ikke tilhører den for lovovertrædelsen ansvarlige, og at tilbageholdelse og tvangsfuldbyrdelse alene vil være udelukket i tilfælde, hvor førerens besiddelse af køretøjet var uretmæssig. Det fremgår tillige forudsætningsvist af forarbejderne, at spørgsmålet om tvangsfuldbyrdelse, herunder retstillingen for indehavere af panteret, ejendomsforbehold osv., ikke skal afgøres under en sag som den foreliggende, der alene angår spørgsmålet, om der er hjemmel

til at tilbageholde køretøjet. Om der på et senere tidspunkt kan ske tvangsfuldbyrdelse i køretøjet, må afgøres særskilt efter lovgivningens almindelige regler.

Bestemmelsen i § 120, stk. 2, 2. pkt., hvorefter tilbageholdelse kun kan ske, for så vidt den findes påkrævet for at sikre betaling af de nævnte beløb, omhandler ikke spørgsmålet om tvangsfuldbyrdelse og retstillingen i forhold til køretøjet i øvrigt, men er ifølge forarbejderne møntet på den situation, hvor det ikke er påkrævet at tilbageholde køretøjet for at sikre betaling af bøder mv., fordi hjemlandet overtager strafforfølgningen.

I forarbejderne til toldlovens § 84 skelnes der på samme måde som ved færdselslovens § 120 tydeligt mellem selve tilbageholdelsen og muligheden for at søge fyldestgørelse i befordringsmidlet. Den påberåbte afgørelse refereret i U 1969.353 H må forstås i forlængelse af denne sondring, idet afgørelsen netop slår fast, at tilbageholdelsen af fiskekutteren var lovligt iværksat, men at toldvæsenet var udelukket fra at søge fyldestgørelse i kutteren som følge af tredjemands ejendomsret til kutteren. Den foreliggende sag vedrører alene tilbageholdelsen af lastbilen og ikke spørgsmålet om, hvorvidt anklagemyndigheden i sidste ende kan søge sig fyldestgjort i lastbilen.

Straffelovens § 76 omhandler konfiskation, der i modsætning til tilbageholdelse og beslaglæggelse udgør en endelig overførelse af ejendomsretten. Bestemmelsen indeholder en regulering af, hos hvem konfiskation kan ske, og i den forbindelse fastslår stk. 3, at særligt sikrede rettigheder over genstanden skal respekteres. Dette princip adskiller sig ikke fra det anførte i forarbejderne til færdselslovens § 120, hvor det også gøres klart, at der ved den endelige tvangsfuldbyrdelse skal tages hensyn til retstillingen i forhold til indehavere af panteret, ejendomsforbehold osv.

Den påberåbte afgørelse refereret i U 2014.237 Ø angik en situation, hvor en bil var beslaglagt udelukkende med henblik på konfiskation i medfør af færdselslovens § 133 a. At landsretten fandt, at et ejendomsforbehold i bilen medførte, at politiet ikke kunne opretholde beslaglæggelsen, kan ikke tages til indtægt for, at færdselslovens § 120 skal fortolkes på samme måde. En tilbageholdelse i medfør af § 120 er således først og fremmest udtryk for en presion, hvor det forhold, at køretøjet tilbageholdes og dermed i en periode ikke står til rådighed for de ansvarlige selskaber og førere, giver et incitament til ikke at ignorere bødekrav.

Hvis karendes synspunkter følges, vil en tilbageholdelse af et køretøj i medfør af færdselslovens § 120 skulle ophøre, så snart tredjemand gjorde opmærksom på sin ejendomsret over køretøjet. En konsekvens af denne fortolkning vil være, at bestemmelsen i vidt omfang bliver gjort overflødig og uanvendelig i praksis, idet køretøjer, herunder særligt lastbiler, ofte er ejet af andre end dem, der er ansvarlige for lovovertrædelserne.

Retsgrundlag

Færdselslovens § 120 lyder således:

”Er såvel føreren som det motordrevne køretøj, med hvilket overtrædelser er begået, hjemmehørende i udlandet, kan køretøjet tilbageholdes af politiet, indtil forskyldte bøder, standsnings- og parkeringsafgifter, sagsomkostninger, erstatningsbeløb eller præmier for lovpligtig ansvarsforsikring er betalt, eller der er stillet sikkerhed for betalingen. Er beløbet ikke betalt inden 2 måneder efter sagens endelige afgørelse, kan der søges fyldestgørelse i køretøjet.

Stk. 2. Med hensyn til iværksættelse af tilbageholdelsen efter stk. 1 finder retsplejelovens bestemmelser om beslaglæggelse med henblik på konfiskation, tilsvarende anvendelse. Tilbageholdelsen kan kun ske, for så vidt den findes påkrævet for at sikre betaling af de nævnte beløb. Var føreren uberettiget i besiddelse af køretøjet, kan tilbageholdelse ikke ske.

Stk. 3. Reglen i stk. 1 finder bortset fra forskyldte standsnings- og parkeringsafgifter ikke anvendelse med hensyn til førere, der er hjemmehørende i Finland, Island, Norge eller Sverige.”

Bestemmelsen fik i det væsentligste sin nuværende affattelse ved lov nr. 223 af 4. juni 1969 om ændring af færdselsloven. Af bemærkningerne til bestemmelsen i lovforslaget fremgår bl.a. (Folketingstidende 1968-69, tillæg A, lovforslag nr. 192 af 12. december 1968, sp. 3074-3076):

”*Til nr. 13 (§ 69)*

Er en færdselslovsovertrædelse begået med et ikke her i landet registreret motordrevet køretøj, kan politiet efter færdselslovens § 69, stk. 3, ved henvendelse til politiet eller toldvæsenet på det sted, hvorfra køretøjet agtes ført ud af landet, kræve, at køretøjet holdes tilbage, indtil sagen har fundet sin afslutning, medmindre føreren stiller sådan sikkerhed for betaling af bøde og erstatning, som måtte blive forlangt, og desuden opgiver en her i landet boende person, som kan modtage søgsmål på hans vegne.

...

Det er ... oplyst, at det forholdsvis sjældent har været nødvendigt formelt at bringe bestemmelsen i anvendelse; i de fleste tilfælde har man – på baggrund af bestemmelsens blotte eksistens – kunnet opnå udlændingens medvirken til, at færdselssagerne har fundet en hurtig afgørelse.

Der antages fortsat at være behov for et tvangsmiddel af denne karakter, idet hensyn til bevisførelsen ... hyppigt vil være til hinder for en sags oversendelse til hjemlandet til videre forfølgning.

Justitsministeriet foreslår herefter bestemmelsen opretholdt, men med en formulering, der i højere grad bringer den i overensstemmelse med almindelige strafferetlige og strafprocessuelle principper. Bestemmelsen vil herved også blive bragt på linie med tilsvarende bestemmelser i toldlovens § 190 a og saltvandsfiskerilovens § 34, stk. 1 og 2.

Til stk. 3. I forhold til den gældende regel sker der den begrænsning, at tilbageholdelse ikke kan ske, hvis *føreren* er hjemmehørende her i landet, selv om motorkøretøjet er hjemmehørende i udlandet.

Endvidere er kravet om, at udlændingen skal opgive en her i landet person, som kan modtage søgsmål på hans vegne, opgivet. Ændringen skal ses i sammenhæng med bestemmelsen i retsplejelovens § 934, stk. 1, hvorefter en sag – når der ikke er spørgsmål om højere straf end bøder, og omstændighederne ikke findes at tale herimod – kan påkendes, uden at der gives møde for tiltalte.

Den gældende regel giver mulighed for at holde et køretøj tilbage, men hjemler ingen særlig adgang til tvangsfuldbyrdelse af bøder m.v. Man har derfor haft tilfælde, hvor politiet i lang tid har måttet opbevare efterladte – relativt værdiløse – køretøjer, uden at de skyldige beløb er blevet betalt. For at få sådanne sager afsluttet inden for en rimelig tid foreslås det at give adgang til at søge fyldestgørelse i køretøjet, når der ikke er sket betaling inden for 2 måneder fra sagens endelige afgørelse. Fyldestgørelsen må ske ved almindelig tvangsfuldbyrdelse, således at spørgsmålet om retsstillingen for indehavere af panteret, ejendomsforbehold m.v. i befordringsmidlet afgøres efter lovgivningens almindelige regler om sådanne rettigheders gyldighed ved retsforfølgning. Bestemmelsens betydning ligger i, at tvangsfuldbyrdelse vil kunne ske, selv om køretøjet ikke tilhører den for lovovertrædelsen ansvarlige, f.eks. fordi der er tale om en udlejningsvogn. Tilbageholdelse, og dermed tvangsfuldbyrdelse, vil alene være udelukket i tilfælde, hvor førerens besiddelse af køretøjet var uretmæssig, jf. stk. 4, sidste pkt.

...

Til stk. 4. Medens tilbageholdelsesbeføjelsen hidtil har været rent administrativ, henvises der i den foreslåede formulering til retsplejelovens §§ 745 og 746 om iværksættelse af beslaglæggelse af ting, der findes at burde konfiskeres. Herefter skal beslutning om tilbageholdelse som hovedregel træffes af retten. Politiet kan efter nærmere regler foretage en foreløbig tilbageholdelse, hvor rettens beslutning ikke uden fare kan afventes. Ordningen gælder dog ikke, hvis den pågældende frivillig udleverer sit køretøj til politiet.

Tilbageholdelsen kan kun ske, for så vidt den findes påkrævet for at sikre betaling af de nævnte beløb. Skabes der mulighed for, at udenlandske motorførere kan straffes i hjem-

landet for færdselsforseelser begået i Danmark ... vil behovet for at tilbageholde køretøjet være væsentligt mindsket. Tilbageholdelse bør ikke ske, hvor sagen bevismæssigt stiller sig således, at det vil være forsvarligt at overlade retsforfølgningen til hjemlandets myndigheder. Er den pågældende forsynet med gyldigt forsikringsbevis ("grøn kort"), vil det ikke være påkrævet at tilbageholde køretøjet af hensyn til erstatningsspørgsmålet.

Man har endelig som tidligere nævnt fundet det rimeligt at udelukke tilbageholdelse i tilfælde, hvor føreren har gjort sig skyldig i brugstyveri eller på anden måde uberettiget var i besiddelse af køretøjet.

..."

Af cirkulæreskrivelse nr. 11206 af 28. juli 1970 om underretning til ejeren af et udenlandsk motorkøretøj, der tilbageholdes i medfør af færdselslovens § 69, stk. 3 (nu § 120), fremgår:

"Ifølge færdselslovens § 69, stk. 3 - 5, som ændret ved lov nr. 223 af 4. juni 1969, kan der under visse betingelser ske tilbageholdelse af og eventuelt senere tvangsfuldbyrdelse i udenlandske motordrevne køretøjer for bøder m.v., selv om køretøjet ikke tilhører den for lovovertrædelsen ansvarlige, men f.eks. en udenlandsk udlejer, en udenlandsk sælger, der har ejendomsforbehold i køretøjet, eller en udenlandsk vognmandsvirksomhed.

Man skal herved anmode om, at der i tilfælde, hvor det af tilstedeværende dokumenter vedrørende køretøjet fremgår, eller på anden måde, f.eks. gennem førerens oplysninger, bliver politiet bekendt, at en anden end føreren er ejer af køretøjet, gives ejeren underretning om den skete tilbageholdelse.

Underretningen bør gives senest i forbindelse med sagens endelige afgørelse og indeholde oplysning om, at der efter forløbet af 2 måneder fra sagens afgørelse vil kunne søges fyldestgørelse i køretøjet for det skyldige beløb."

Højesterets begrundelse og resultat

Sagen angår, om politiet i medfør af færdselslovens § 120 er berettiget til over for leasingsselskabet X Finance Bulgaria EOOD at opretholde tilbageholdelsen af lastbilen af mærket Scania R 410, stel nr. ..., som er leaset til T Ltd. Tilbageholdelsen er sket til sikkerhed for betaling af bødekra mv. mod leasingtager og lastbilens fører. Leasingsselskabet er ikke ansvarlig eller medansvarlig for de overtrædelser, som begrundes af bødekra mv.

Lastbilen er hjemmehørende i Bulgarien og har siden den 9. februar 2018 været tilbageholdt af politiet, idet den ifølge politiet har været anvendt i forbindelse med overtrædelser af færdselsloven, bestemmelserne om køre- og hviletid og takografforordningen. Der er den 25. juni 2018 rejst tiltale for overtrædelserne mod T, der er registreret bruger af lastbilen, og føreren af

lastbilen, der begge ligeledes er hjemmehørende i Bulgarien. Bøderne er af anklagemyndigheden opgjort til 300.000 kr. for T og 170.000 kr. for føreren.

Efter færdselslovens § 120, stk. 1, kan der ske tilbageholdelse af et udenlandsk motordrevet køretøj med udenlandsk fører, hvis der med køretøjet er begået en overtrædelse af færdselsloven, indtil forskyldte bøder mv. er betalt, eller der er stillet sikkerhed for betalingen. Efter bestemmelsens stk. 2, 2. pkt., kan tilbageholdelse ske, for så vidt den findes påkrævet for at sikre betalingen, og efter 3. pkt., kan tilbageholdelse ikke ske, hvis føreren var uberettiget i besiddelse af køretøjet.

Af forarbejderne til bestemmelsen fremgår bl.a., at tilbageholdelse er et tvangsmiddel, der skal medvirke til, at bøder i anledning af færdselslovsovertrædelser begået med udenlandske køretøjer bliver betalt, eller der bliver stillet sikkerhed for betalingen. Begrænsningen i adgangen til tilbageholdelse efter stk. 2, 2. pkt., er efter forarbejderne begrundet i, at behovet for at tilbageholde køretøjet vil være væsentligt formindsket, hvis der skabes mulighed for, at udenlandske motorførere kan straffes i hjemlandet for færdselsforseelser begået i Danmark, og er i øvrigt udtryk for en proportionalitetsgrundsætning. Begrænsningen i stk. 2, 3. pkt., skyldes, at man har fundet det rimeligt at udelukke tilbageholdelse i tilfælde, hvor føreren har gjort sig skyldig i brugstyveri eller på anden måde uberettiget var i besiddelse af køretøjet.

Det må i overensstemmelse med leasingaftalen mellem X Finance og T lægges til grund, at T og dermed føreren var i berettiget besiddelse af lastbilen, da den blev tilbageholdt af politiet i forbindelse med de omhandlede færdselslovsovertrædelser. Herefter, og da der fortsat ikke er sket betaling af bøderne eller stillet sikkerhed herfor, tiltræder Højesteret, at betingelserne for tilbageholdelse af lastbilen i færdselslovens § 120 er opfyldt. Spørgsmålet om X Finance's rettigheder over køretøjet må afgøres i forbindelse med en eventuel senere tvangsfuldbyrdelse af bødekravene mod føreren og T.

Højesteret stadfæster herefter landsrettens kendelse.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse stadfæstes.